

Druhá šance

Lucie Auzká

DRUHÁ ŠANCE

Lucie Auzká

JARO 2011

„Uvidíme se pozítří odpoledne,“ zašeptám Jakobovi do ucha. Naposledy ho políbím, vymaním se z jeho pevného objetí a rozběhnu se tmavou uličkou osvětlenou pouze pouličními lampami. Cítím, že se lehce rozpršelo, ale nemám čas z kabelky vytahovat deštník. Už tak jdu dost pozdě. I kdybych byla profesionální běžkyně, minimálně desetiminutovému zpoždění se neubráním. A bohužel, u nás na internátu se pozdní příchody z vycházek jen tak neodpouští.

Než překonám vzdálenost, která mě dělí od místa, kde jsem se před chvílí rozloučila s Jakubem, k budově intru, mám mokré vlasy a bundu nasáklou deštěm. Když vejdu do předsíně, vychovatelka se na mě zamračí.

„Dvanáct minut,“ řekne přísně s důrazem na každou slabiku místo pozdravu.

„Já vím, omlouvám se,“ pokusím se vykouzlit zářivý úsměv.

„Neomlouvejte se, choďte radši včas,“ odsekne. „Těch dvanáct minut si zapíšu.“

Pokrčím rameny. Co jiného bych taky mohla dělat? Kdyby dneska měla službu Jarmilka, stará paní, která si práci vychovatelky na našem internátu přivydělává k důchodu, zamluvila bych zpoždění vyprávěním, jak jsme s Jakubem oslavili dnešní dvouleté výročí. Určitě by ji to dojalo a pozdní příchod by mi jako vždy prominula.

Jenže dneska má službu fialovovlasá megera, jejíž příjmení jsem si za tři roky nebyla schopná zapamatovat, a ta mi neodpustí nikdy nic.

V duchu počítám, kolik minut už mám v jejím sešitě zapsaných. Jakmile se jich totiž nasčítá šedesát, zatrhnou mi na týden vycházky. A pokud ten týden nebude mít službu Jarmilka, nebo se nevykašlu jeden den na školu, nemám šanci se s Jakubem vidět. Dojdu k číslu třicet osm i s dnešním zpožděním. Mám chuť zanádat, ale radši mlčím.

Pomalů se plížím ke svému pokoji. Čím jsem k němu blíží, tím víc zpomaluji. Nějak se mi tam po krásném odpoledni stráveném se svým přítelem nechce. Žít v jednom pokoji se dvěma spolužačkami a jednou o rok starší studentkou občas sice může být fajn, ale ne v případě, že jednou z těch spolužaček je zákeřná mrcha. A taky ne v případě, kdy bych nejráději trávila večer s někým jiným...

Odevzdaně si povzdechnu a vezmu za kliku.

„Jdeš pozdě,“ okomentuje můj příchod Katka z vrchní části palandy. Pečlivě mě pozoruje, jak vcházím do pokoje a pokládám růži, kterou jsem dostala od Jakuba, na stůl.

„Neříkej,“ prsknu ironicky.

„A samozřejmě ti to u vychovatelky zase prošlo, že?“ nepřejícně se zašklebí, vytrhne z poznámkového bloku, který drží v ruce, papír, zmuchlá ho a hodí dolů.

„Ne, poctivě si těch dvanáct minut zpoždění zapsala. Nemusíš mít strach.“

Katka se nadechne, aby ještě něco řekla, ale nakonec jen mávne rukou, jako bych jí nestála za to, a dál cosi čmárá do svého bloku.

Potěšeně se usměju. Po dlouhé době jsem to byla zase jednou já, kdo měl poslední slovo.

„Nech toho, Katko! Chováš se jak malá,“ ozve se Martina, která zvedne pohled od rozečtené knihy. „A nedělej tu laskavě bordel.“

Neváhá knihu odložit, zvednout se a zmuchlaný papír, který Katka před chvílí odhodila na zem, jí vrátí zpátky do postele.

„Tady se nedá soustředit,“ zařve nepřičetně Katka, seskočí z palandy a s prásknutím dveří opustí pokoj.

Martina obrátí oči v sloup, ale nijak to nekomentuje. Za ty tři roky, co tu spolu žijeme, už si tak nějak zvykla. Stejně jako moje třetí spolubydlící a spolužačka Petra. Já si ovšem na Katku nejspíš nezvyknu nikdy. Je to sebestředný spratek, který si myslí, že se svět točí jen kolem něj. Nikdy se s ní nedalo vyjít a od doby, co v prváku naháněla Jakuba, který nakonec začal chodit se mnou, je to ještě horší. Nedivila bych se, kdyby se mě jednou ve spánku pokusila udusit polštářem.

„Dneska byla fakt extrémně nesnesitelná,“ pronese Petra, která byla až doteď schovaná ve spodní části palandy se svým notebookem na kolenou a k dění v pokoji se nijak nevyjadřovala.

„To ona je vždycky, ne?“ nadhodím.

„Náhodou, když spí, je celkem milá,“ podotkne Martina.

„Škoda, že nespí většinu času, který tráví v tomto pokoji,“ neodpustí si Petra a já jí musím dát za pravdu.

„Tak co nového s Jakubem?“ změní Martina téma, zatímco já hledám ve skříni vázu, v níž byly na začátku roku na stole umělé vybledlé kytky, které jsme vyhodily.

„Dnes to byly dva roky, co jsme spolu,“ usměju se a ukážu na růži.

„To už jsme se dozvěděly od Katky. Za celou dobu, co jsi byla pryč, nám asi pětkrát sdělila, že teď někdy to budou dva roky, cos jí Jakuba ukradla.“

„Já nikomu nikoho neukradla,“ hájím se. „Prostě jsem Jakuba potkala jednoho dne před školou a to, že si ona myslela, že čeká na ni, protože už s ním jednou mluvila ve městě, je její problém.“

Znovu si vzpomenu na ten únorový den, kdy jsem ho viděla poprvé. Stál před školou v dlouhém černém kabátu a nervózně přešlapoval. Pozorovaly jsme ho s holkami z okna a Katka nám vzrušeně vykládala, že čeká na ni. Všechny jsme jí tiše záviděly. Ten kluk byl na první pohled tak moc hezký a přitažlivý, až jsme jí takové štěstí skoro ani nepřály.

Čekal tam celou dobu, dokud nám neskončila hodina. Katka se pak rychle běžela na školní záchody upravit a vylítla před školu jako utržená ze řetězu. Dala se s Jakubem do řeči, ale nevypadalo to, že by ho nějak zvlášť zajímala a pozornost jí věnoval spíše ze slušnosti.

Pak vyšel ven černovlasý kluk. Byla jsem si jistá, že je z našeho ročníku, i když byl z jiné třídy. Jakub se s Katkou spěšně rozloučil a vyšel mu vstříc. Stála tam zaražená a v očích se jí snad i zaleskly slzy. Vyběhly jsme s holkami ven, abychom ji utěšily. A právě tehdy se odcházející Jakub otočil a podíval se na mě.

„My už jsme se někde viděli,“ oslovil mě a usmál se.

„Určitě ne,“ zakroutila jsem hlavou.

„No, tak se tedy musíme vidět někdy příště.“

Než jsem si stačila uvědomit, co vlastně řekl, a nějak reagovat, zahlédla jsem jen jeho vzdalující se záda.

Katka po mně vrhla pohled, který kdyby mohl, tak zabíjí. Něco zamumlala a rychlostí blesku zmizela. Potkaly jsme se až na internátu, kde se mnou neprohodila ani slovo, ačkoliv jsem se pokoušela si s ní promluvit. Nikdy jsem ji neměla moc v lásce, ale ten den se všechno obrátilo k horšímu.

O dva dny později jsem Jakuba opět zahlédla před školou. Katka si i tentokrát byla jistá, že čeká na ni, protože chce napravit to, jak se zachoval minule. Jakub ovšem tehdy čekal na mě. Pozval mě na čaj a strávili jsme spolu příjemné odpoledne. Bylo to poprvé, co jsem se na intr vrátila pozdě a vysloužila si ony *trestné minuty*. I přes proslov vychovatelky to ale stálo za to! Stejně jako další chvíle v Jakubově společnosti.

Od toho dne, kdy jsme spolu poprvé seděli v malé, útulné čajovně na náměstí, pili čaj, který vybral Jakub a který mi vůbec nechutnal, jsem jeho oříškové oči už nedokázala dostat z hlavy. Katka pak od té doby už nikdy nedostala z hlavy zášť vůči mně.

Shodou okolností jsem další ráno našla ve svých botách nalitý borůvkový jogurt a v kapsách kabátu plnotučnou hořčici. Dodnes lituju, že jsem jí to tehdy neoplatila.

„My víme,“ ujistí mě Martina, čímž přeruší tok mých myšlenek.

„Cože?“ trhnu sebou.

„Zase mimo,“ okomentuje moji reakci Petra.

„My víme, že jsi jí ho neukradla,“ zopakuje Martina a připomene mi tím náš předchozí rozhovor. „Ale pokud Katka potřebuje, aby ji

všichni litovali, tak jí to potěšení dopřejme. Hlavní je, že ty sama víš, jak to bylo, a máš svědomí čisté.“

Pokývnu hlavou a v duchu sama sebe uklidňuju, že za rok se s Katkou jednou provždy rozloučím a už ji nikdy neuvidím. Moje budoucnost bez ní bude klidná a navíc strávená s Jakubem.

* * *

Čtyři hodiny účetnictví hned po ránu jsou skoro smrtící. Při první zívám a za neustálého usrkávání kafe z automatu se snažím probrat k životu. I tak se mi ale nepovede postřehnout, co se právě probírá. Když třetí hodinu tohoto pekla začne náš mladý, krásný, ale pěkně zákeřný učitel účetnictví ve skvěle padnoucím obleku, kdy kravata ladí s košilí a košile s botami, zkoušet, málem se mi zastaví srdce. S Jakubem poslední dobou trávím stále více a více času, takže na učení už mi ho moc nezbyvá. Zrovna účetnictví jsem za poslední měsíc na internátu neotevřela ani jednou.

K tabuli je našťěstí přizván jediný kluk v naší třídě, Tomáš, který dostane za úkol odepsat hotel. Uleví se mi tak, že si hlasitě oddechnu. Jelikož se hotel odepisuje padesát let, je to práce na celých pětadvaceti minut. Tomášovi, který bojuje s matematikou, to ovšem zabere dobrých osmdesát minut.

Zatímco se můj spolužák moří u tabule a ostatní se mu snaží nenápadně radit, koukám zasněně z okna. Zima letos byla přímo nekonečná. Vypadalo to, jako by ani neměla skončit. Poslední zbytky sněhu se držely ještě na začátku března a pak je hned nahradil déšť.

Dnešek je konečně tím prvním slunečným dnem v letošním roce, na který jsme všichni tak dlouho čekali.

O polední přestávce si sednu s Petrou na lavičku a nastavím tvář prvním jarním paprskům, abych jich do sebe vstřebala co nejvíc. Ačkoliv se to nezdá, březnové sluníčko má docela sílu a já si ji hodlám pořádně vychutnat.

„Zase mi naskáčou pihy,“ postěžuje si Petra, ale mého příkladu i tak následuje.

„Prosím tě,“ mávnu rukou. „Buď ráda, že je konečně hezky.“

„To je fakt. Kdo ví, jak dlouho to vydrží.“

„Já doufám, že minimálně do příští zimy.“

„Tomu nevěřím. Jsem si jistá, že sníh ještě přijde. Třeba jako loni na Velikonoce.“

„Nestraš, nesnáším zimu,“ oklepu se.

„Proto bychom měly tento slunečný den využít,“ nadhodí.

„To rozhodně měly,“ přikývnu. V hlavě zároveň začnu sprádat plány na odpoledne. Mohla bych Jakuba někam vytáhnout. Třeba na pořádnou procházku do lesa za městem. Dlouho už jsme nikam do přírody nevyrazili a byla by škoda se zase válet u něj doma. Jakub se chtěl sice dneska učit, ale při tomto nádherném počasí určitě udělá výjimku.

„Nepodnikneme odpoledne něco spolu?“ navrhone Petra a šibalsky na mě mrkne.

„Myslela jsem, že bych spíš dnešní den strávila s Jakubem,“ věnuju jí omluvný pohled.

„No tak, kašli na Jakuba,“ snaží se mě přemluvit. „Počkáme po škole na Martinu, vyrazíme do města a dáme si někde kafe a zmrzlinu.“

„Není na zmrzlinu ještě trochu zima?“

„Tak si dáme palačinky, no. Vždyť je to jedno! Hlavní je, že si uděláme pořádnou dámskou jízdu.“

„Když já bych opravdu byla radši s Jakubem,“ přiznám a sleduju, jak kámošce zamrzne úsměv na tváři.

„Lenko, nechci na tebe být nějak zlá,“ začne opatrně. „Ale nejsi na Jakuba poslední dobou až moc fixovaná?“

„Proboha, co je to za blbou otázku?“

„No, jsi pořád jen s ním a...“

„To je snad logické, když je to můj přítel,“ nenechám ji domluvit a vyjedu po ní trochu víc příkře, než jsem měla v úmyslu.

„Já vím, ale...“

„To mě tady chceš poučovat, kolik času mám trávit se svým přítelem?“

„Proboha, Lenko, takhle jsem to nemyslela,“ zaúpí. „Prostě jsem ti jen chtěla říct, že by bylo dobré, kdybys trávila čas i s někým jiným.“

„Jdu do třídy,“ oznámím jí, aniž bych reagovala na její předchozí slova, a našťavaně se zvednu z lavičky. „Tohle poslouchat nebudu.“

„Počkej,“ zavolá za mnou a taky se zvedne. Rychle mě doběhne a chytne za paži. „Nemyslela jsem to nijak špatně.“

„Já vím,“ zamručím.

Petra si zhluboka povzdechne.

„Jen myslím, že to prostě není moc prospěšné ani pro jednoho z vás. Přijde mi, že ani on se už bez tebe nedokáže nikam hnout...“

Nadechnu, abych ji zarazila.

„Ne, nepřerušuj mě! Tohle jsem zažila s mým bývalým přítelem. Byli jsme spolu tak často, až jsme měli ponorku. Nakonec jsme to spolu nevydrželi a rozešli se. Nechci, aby to s tebou a Jakubem dopadlo stejně.“

Matně si vzpomenu na Tadeáše. Celkem hezký a zábavný blonděák s delšími rovnými vlasy a pronikavě modrýma očima, který loni odmaturoval na naší škole. Taky bydlel na internátu, takže ho Petra měla stále při ruce, stačilo jen vyběhnout o patro výš. Chodili spolu asi rok. Víc podrobností si ovšem nedokážu vybavit. Snad jen to, jak Petra v posledních týdnech jejich vztahu už nebyla šťastná a neustále nás zahrnovala stížnostmi. A taky to, jak po rozchodu prohlásila, že se jí poměrně ulevilo.

Podívám se na Petru a pokusím se o úsměv. „Nedělej si starosti, Peti. Já s Jakubem jsme jiný případ.“

„Jak myslíš,“ pokrčí rezignovaně rameny. „Hádat se s tebou nebudu.“

Náš další rozhovor přeruší ostré zazvonění, které nekompromisně ohlásí konec polední přestávky. Obě se rozběhneme, abychom se co nejrychleji dokázaly dostat do třídy. Jelikož vybíháme dvě patra schodů, jsme dost udýchané, takže u toho nestihneme prohodit víc než pár slov, kterými se vzájemně popoženeme k rychlejšímu výkonu.

Během hodiny češtiny, kdy se naše stará češtinářka rozvypráví o pohádkách bratří Grimmů, bombarduju Jakuba SMSkami a snažím se ho přemluvit, aby odložil učení na jiný den a někam se mnou vyrazil. Nezlomí ho však ani mé přemlouvání, ani odkazování na to, že je konečně hezky a měli bychom toho využít. Jakub zůstane absolutně neoblomný a později začne být i protivný, což ve mně brzy začne vyvolávat vztek.

Celé mé přemlouvání dopadne akorát tak, že se pohádáme, a já jsem pak zbytečně naštvaná. Zároveň si uvědomím, že bez něj už ani nemám náladu cokoliv podnikat, takže první jarní slunečný den nejspíš zabiju plácáním se od ničeho k ničemu ve svém pokoji na intru.

Nikdy bych však ani za nic na světě nepřiznala, že Petra možná měla pravdu, když mluvila o mé přehnané fixaci na Jakuba. Po dvou letech si opravdu život bez něj nedovedu představit a pořádně si dokážu užít jen okamžiky strávené s ním.

Po celý zbytek dne, zatímco Martina s Petrou opravdu vyrazí do kavárny a já se k nim i po dlouhém přemlouvání odmítnu přidat, pak přemýšlím nad tím, jestli právě tím, jak moc na něj spoléhám, nedělám velkou chybu, které bych později mohla litovat. K závěru se mi podaří dojít až pozdě v noci, kdy holky už dávno spí, zatímco já se neklidně převaluju v posteli. Nabudu jistoty, že nedělám, protože Jakub to určitě cítí stejně jako já.

* * *

„Jarní úklid?“ Katka vykulí oči na papír, který najdeme po příchodu ze školy na internát na stole v našem pokoji. „Co je to sakra za blbost?“

Vztekle praští rukou do stolu a vyběhne ven z pokoje. Nejspíš běží za vychovatelkou, aby se ujistila, jestli to není jen hloupý vtip. Výjimečně s ní musím souhlasit.

„Kvůli tomuhle nám zrušili vycházky?“ povytáhne obočí Petra. „To jako daly všechny uklízečky výpověď?“

„Vypadá to tak,“ povzdychnu a vytáhnou mobil, abych Jakobovi napsala, že dnešní program musím zrušit.

Radost z toho nemá ani jeden z nás. Dneska totiž byla poslední možnost, kdy jsme v tomto týdnu mohli strávit alespoň trochu času spolu. Je čtvrtek, zítra odjízďím na víkend domů, takže další možnost se vidět budeme mít až v pondělí. Nebo taky možná už v neděli, pokud nám opět vyjde náš malý podvod...

„Tak prý to myslí vážně,“ vtrhne Katka zpátky do pokoje. Obličej má rudý vzteky.

Znovu se všechny čtyři skloníme nad papírem, který nám zkazil veškeré plány, a i přes Katčino ujištění z nejvyšších míst nějak nedokážeme uvěřit tomu, že nás opravdu nutí strávit celé odpoledne úklidem.

Na papíru najdeme výčet nedostatků našeho pokoje od špinavého okna, až k samolepkám na dvířkách šatních skříní. Je to tam popsáno tak barvitě, jako by náš pokoj byl minimálně prasečí chlívek, přitom se v něm snažíme samy udržovat čistotu. A zbytek je prostě práce uklízeček.

Podle pokynů vypsanych pod tímto nelichotivým seznamem si vyzvedneme v kumbálu potřebné věci, tedy dva kbelíky, čtyři hadry, smeták a lopatku, mop, utěrky, láhev čistícího prostředku a láhev prostředku na mytí oken. Pokusíme se nějak spravedlivě rozdělit úkoly, ale Katka téměř nad každým remcá, takže Petře brzy dojde trpělivost a s křikem jí do ruky vrazí kbelík a hadr.

„Tohle je pod moji úroveň,“ prohlásí Katka, když v koupelně napouští do kbelíku vodu a přidává množství čistícího prostředku, které by vystačilo na umytí celé budovy internátu.

„Šetři s tím trochu,“ napomene ji Martina.

„Jak mám sakra vědět, kolik se tam toho svinstva dává?“ vyjekne Katka.

Obě si s Martinou uvědomíme, že tahle práce je jí nejspíš cizí. Matně si vzpomenu, jak jednou vykládala o ženské, kterou její rodiče zaměstnávají, aby se starala o pořádek v jejich velkém domě. Katka podá láhev saponátu Martině a štítivě si nasadí rukavice.

Sama z nuceného úklidu nadšená nejsem, ale když vidím Katku, probere se ve mně škodolibá radost.

Petra otevře okno. Hrdinně si dobrovolně vzala tu nejhorší práci, protože okno našeho pokoje opravdu vypadá, jako by ho nikdo nemyl minimálně deset let. Dovnitř vletí závan čistého a chladného vzduchu, z něhož je cítit jaro. Nejrady bych hadr i se všemi pomůckami k úklidu nechala zmizet a vyběhla ven.

Zhluboka se nadechnu a vrhnu se na první část svého přiděleného úkolu.

Martina pustí na notebooku mix svých oblíbených písniček. Není to sice můj styl, ale jako kulisa je to dobré.

Každé přání, co ulpí ti na rtech, rozlehne se pokojem hlas Olgy Lounové a já se podvědomě usměju.

Se stane myšlenkou, myšlenka cílem a cíl startem.

Od startu vyrazíš a nevíš kam.

Před očima si vybavím Jakuba, když si před pár týdny zkoušel oblek, který si měl v plánu vzít na naši společnou návštěvu divadla. Šklebil se a neustále prskal, jak je to nepohodlné. Moc mu slušel, avšak moje ujišťování o tom ho absolutně nezajímalo. Vyhrožoval, že až se vrátíme z představení domů, strhá ho ze sebe a už nikdy ho za žádných okolností znovu neobleče. Dělal jsem si z něj srandu a ptala se, v čem se bude ženit. On mi na to odpověděl, že si mě klidně vezme i v pyžamu.

Míříme spolu nejprve dolů a pak k výškám,

k nejvyšším touhám, co jsou nám vším.

Znovu si vybavím Jakuba, jak řídí auto cestou do divadla. Oba jsme se divili, že mu ho mamka půjčila, když mu v té době na řidičáku ještě pořádně ani neuschla barva. Ještě nikdy jsem neviděla Jakuba tak soustředěného jako tehdy. Upřeně pozoroval silnici a v ruku křečovitě svíral volant, až mu zbělely klouby. Myslím, že se ještě trochu bál a nebyl si svým řízením jistý.

„Lenko, ta skříň se neuklidí tím, že na ni budeš nepřítomně zírat,“ vytrhne mě ze zamyšlení Martina.

Trhnu sebou a začnu z ní vyskládat veškeré věci na postel.

Tiše se milovat a nekonečně smát,

chci věci pochopit a ne se muset ptát.

A lidem zase věřit a přestat se bát.

„Nevím proč, ale ta písnička mi připomíná Jakuba,“ pronesu zasněně a ignoruju Katku, která na moji hlášku reaguje nesrozumitelným zabručením.

At' poloprázdná číš pro mě je poloplná,

naděje tu je – stačí víra nepatrná.

„Ty ho taky vidíš všude,“ zakroučí hlavou Petra.

„Všude ne,“ zazubím se na ni. „Ale tato písnička ve mně vyvolává pocit, že jednou opravdu budeme mít hezký dům, dvě roztomilé děti, obrovskou zahradu, o kterou se budu moct starat, a zlatého retrívra.“

Nikdo nemá víc ani míň,

tak zbav se všech vin.

„Ty vážně věříš, že s ním vydržíš až do smrti?“ ozve se Katka. Tvář má zkřivenou ironickým úšklebkem. „Jsi trošku naivní, nemyslíš?“

„Pořád lepší být naivní, než být sama a zahořklá,“ odseknu, přičemž ji sjedu pohrdavým pohledem.

„Ty budeš jednou zklamaná, až to nevyjde,“ pokrčí rádoby lhostejně rameny, ale je na ní na první pohled znát, jak moc se jí moje odpověď dotkla.

Ani mě její rýpnutí nenechá chladnou. Kouzlo písničky je rázem pryč. Během okamžiku ji přestanu úplně vnímat. Místo toho otevřu pusku, abych Katku nějak zpražila. Martina mi v tom však stihne pohotově zabránit.

„Holky, nechte toho,“ napomene nás a já svoji další poznámku neochotně spolknou. Nastane chvilka ticha, kdy by se napětí mezi námi dalo krájet. Petra ho nejspíš vycítí a významně si odkašle.

„Jo, nechte toho, teď chce určitě mluvit Martina,“ pokusí se celou situaci obrátit v chabý vtip.

Martina se na ni zmateně zadívá „C-cože?“ zakoktá.

„Určitě nám chceš povyprávět, jak dopadlo to rande, co ti minulý pátek domluvila sestra,“ chytí se Petra příležitosti a rychle změní téma.

„Trapas. Jako vždy,“ mávne Martina znechuceně rukou. „Nestojí to za řeč.“

„Trapas? O to víc nás to zajímá!“ prohlásí Petra. „Zničila jsi mu bílou košili červeným vínem jako tomu chudákovi budoucímu historikovi?“

„Nebo jsi mu nalila kafe do rozkroku jako loni tomu maturantovi?“ přisadím si.

„Ještě mi to připomínejte,“ zaúpí Martina. „Každopádně tentokrát se ztrapnil on. Byl strašně nervózní, hrozně se potil a pak se ještě pobryndal kafem. Za hodinu jsem utekla.“

„Zklamala jsi,“ zatváří se na oko pohoršeně Petra. „Těšily jsme se na nějaké pořádné extempore.“

„To jsem si nechala na další den. A bylo to mnohem horší než pití na oblečení mého protějšku.“

„Tak to musím slyšet! Mluv a nevynechej žádný detail,“ pobídne ji Petra, přičemž začne mýt druhou stranu okna.

„Pamatujete si na Dominika od nás z vesnice?“ ujistí se.

Obě přikývneme. Vypráví nám o něm celkem často. Za tři roky s ním už prožila tolik malých románků, až se nestačíme divit, proč spolu ještě nezačali chodit.

„V sobotu večer jsem po tom blbečkovi, co mi ségra dohodila, potřebovala nějaké odreagování, tak jsme s Dominikem vyrazili na diskotéku. A samozřejmě, jak už to tak bývá, trochu jsme to přehnali s rumem. Pak mě jako vždy odtáhl k sobě domů, v jeho pokoji ze mě strhal šaty a vrhli jsme se na sebe. Já si vylezla na něj, bylo to trochu divočejší, a když jsme byli v nejlepším, praštila jsem se do hlavy o poličku na zdi. To by bylo ještě dobré. I ta bolest se dala překousnout, kdybych na nás ovšem tu poličku neshodila. A s ní všechno, co na ní bylo. Ten pitomý kaktus, který jsem mu předloni darovala, mi přistál za krkem i s keramickým květináčem a jakýsi zarámovaný obrázek rozsekl Dominikovi ret.“

Obě se s Petrou rozesmějeme, ačkoliv je nám jasné, že jim to v tu chvíli zrovna vtipné nepřišlo. Petra se dokonce musí chytit okenního rámu, aby neslétla ze židle, a já slzím smíchy. Kupodivu se k nám přidá i Katka.

„Kdyby se mi to aspoň stalo poprvé,“ pokračuje Martina. „Ale už jednou jsem na nás ve stejné situaci shodila obraz, když jsem se praštila do hlavy o zeď, na které visel.“

Tohle vyvolá takovou vlnu smíchu, až se vychovatelka přilítne podívat, jestli jsme v pořádku. Samozřejmě si neodpustí několik poznámek o tom, že uklízení jde líp bez zbytečných řečí.